

Cei singuri vor rămâne singuri

Tânăra poetă Naomi Ionică se află la primul său volum individual, după debutul, alături de Georgiana Rusuleț și Cristina Popa, în placheta de versuri *Cele trei grații*.

Cei singuri vor rămâne singuri (Editura Tracus Arte, București, 2010), titlul sentențial al cărții, anunță o voce poetică pregnantă și o viziune explicită, radicală. Grupate în două părți distincte în ce privește imaginarul, dar asemănătoare prin sentimentele transmise, textele reprezintă replierea ideii de singurătate.

Prima parte este un story în centrul căruia stă personajul feminin Fantazia, aparținătoare unui univers bizar, de sorginte oniric-dimoviană. În această lume stranie, ceea ce o umanizează pe eroină sunt sentimentele. Ea trăiește alături de omul Koleopter senzația neîmplinirii în iubire, părând o reiterare a doamnei Bovary. Ca și aceasta, își compensează tristețea visând „la prințul Pampon” sau citind, imaginația fiind singura ei libertate într-o realitate în care „avea aripile cusute”. Povestea Fantaziei, sfârșită trist în poemul *Golden Palace*, poate fi citită alegoric, ca dramă a femeii neîmplinite, care trăiește paradoxul de a fi împreună cu celălalt și totuși singură. Sunt sugerate lipsa de

comunicare și de încredere („Omul Koleopter i-a dat două palme pentru că a bănuit că l-a trădat”), autoamăgirea („Sunt o ființă fericită! își zicea. Însă lacrimile îi curgeau, îi curgeau”), suferința („Fantazia are în piept o gaură mare și nicio rochie nu poate să o acopere”), toate într-un decor inedit, cu elemente onirice (omul Koleopter, patul de zahăr, motanul mov, melcul etc.) în care realul irumpe („nebunii trandafiri de pe Dorobanților”).

Cea de-a doua parte se intitulează *Femeile singure*, fiind concepută ca succesiune de poeme scurte, în care sentimentul dominant rămâne același, însă în tușă realistă de această dată. Sunt diverse episoade, de la poemul despre ciocolată (despre care știm că e considerată leac pentru depresiile femeilor suferinde din amor), la scenarii de iubire sau episoade cotidiene din viața unor femei singure: profesoara, gospodina, mama, adolescenta, femeia la spital, vecina, Domnișoara Q. Poeta înfățișează natura feminină sub diversele ei fațete, dezvăluindu-i, de fiecare dată, fragilitatea. Poemul *Numai atât îmi doresc* este ilustrativ, pentru că dezvăluie simplitatea aspirației femeii spre o iubire pură: „Numai atât îmi doresc/ un băiat cuminte pe o bancă mică”.

Ceea ce se remarcă la această carte, în afara conținutului ideatic, este predilecția pentru imaginile cromatice, dar și manierismul scriiturii sau logica specială, de tip poetic, în care raportul cauză-efect este unul particular („Îl iubeam pentru că era foarte alb”). Tonul, în concordanță cu ideea cărții, este unul melancolic tocmai pentru că poeta nu crede în soluții împotriva singurătății.

Deși abordează o temă cu care suntem familiarizați, Naomi Ionică o tratează într-un mod insolit, dând dovadă de inventivitate la nivelul imaginarului, creând o poezie interesantă și accesibilă, în ciuda referințelor livrești. Într-o linie elegantă și discretă, autoarea nu face din poeme o evocare a zonelor obscure, chiar dacă experiența pe care o tematizează este negativă. Ea surprinde, mai degrabă, resemnarea față de situația neîmplinirii în iubire și față de singurătate, fără să-și verse frustrarea pe lumea din jur, conștientă că aceasta e independentă și nevinovată. Astfel, lumea nu capătă valența unui spațiu defulatoriu, ci se menține în limitele obișnuitului. Această opțiune o particularizează, diferențiind-o de multe din vocile poetice concurente. Oferind prilej de reflecție și autoanaliză, cartea are o pulsație pe care cititorul nu va putea să o ignore.

